

stałych oraz inne osoby, według swego uznania, bez prawa głosowania.

Art. 12. Posiedzenia Komitetu Obrony Rzeczypospolitej zwołuje Prezydent Rzeczypospolitej według swego uznania lub na wniosek Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych.

Art. 13. § 1. Organem przygotowującym, opracowującym i przeprowadzającym decyzje Komitetu Obrony Rzeczypospolitej jest Sekretariat Komitetu Obrony Rzeczypospolitej przy Generalnym Inspektorze Sił Zbrojnych, którego kierownikiem jest zastępca Szefa Sztabu Głównego.

§ 2. Na żądanie Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych, skierowane do poszczególnych ministrów, odpowiedni dyrektorzy departamentów (równorzędni) współpracują z Sekretariatem Komitetu Obrony Rzeczypospolitej.

§ 3. Z ramienia Przewodniczącego Komitetu Obrony Rzeczypospolitej Sekretariat Komitetu Obrony Rzeczypospolitej śledzi wykonywanie uchwał przez poszczególne działy administracji państwowej.

Art. 14. Regulamin obrad Komitetu Obrony Rzeczypospolitej uchwali Komitet Obrony Rzeczypospolitej, a zatwierdzi Prezydent Rzeczypospolitej.

Dział V.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 16. § 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 2. Z dniem tym tracą moc obowiązującą:

- a) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 sierpnia 1926 r. o wydawaniu dekretów w zakresie Najwyższego Zwierzchnictwa sił zbrojnych Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 444);
- b) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 sierpnia 1926 r. o sprawowaniu dowództwa nad siłami zbrojnymi w czasie pokoju i o ustanowieniu Generalnego Inspektora sił zbrojnych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 445);
- c) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 października 1926 r. o utworzeniu Komitetu Obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 633).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram - Kościalkowski

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

287.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 maja 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej do grup uposażenia oraz o dodatkach lokalnych i służbowych.

Na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 7 lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej do grup uposażenia oraz o dodatkach lokalnych i służbowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 783) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 65) między wyrazy: „Zastępca Komendanta Głównego” a „Naczelnicy Wydziałów w Komendzie Głównej...” dodaje się wyrazy „Szef Sztabu”, a między liczby „500” i „300” dodaje się liczbę „400”.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościalkowski

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiwicz*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

288.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 6 kwietnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zapotrączenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej.

Na podstawie art. 16 ust. 3 i 17 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zapotrączenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojsko-

wej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439) zarządzam co następuje:

R o z d z i a ł I.

Przepisy wstępne.

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439).

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszem, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego dotyczą skutecznienia potrąceń z tytułów, określonych w art. 1 ustawy.

(2) Uskutecznianie potrąceń z tytułów, wymienionych w art. 7 ustawy, normują przepisy szczególne.

§ 3. (1) Potrącenia mogą być skuteczniane celem zaspokojenia płatnych wierzytelności Skarbu Państwa lub osób trzecich:

- a) z uposażenia, wypłacanego oficerom oraz zawodowym podoficerom (st. marynarzom) na podstawie art. 5 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664);
- b) z uposażenia, wypłacanego funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), o ile chodzi o potrącenia z tytułów, wskazanych w art. 1 lit. a) i c); jeżeli natomiast chodzi o potrącenia z tytułu egzekucji sądowej, podstawę potrąceń stanowi całe uposażenie wraz ze wszystkimi dodatkami i wartością świadczeń w naturze;
- c) z zaopatrzenia emerytalnego oficerów, zawodowych podoficerów (st. marynarzy) i funkcjonariuszów państwowych administracji wojskowej, pozostających w stanie spoczynku, wypłacanego na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160);
- d) z odpraw, wypłacanych żołnierzom zawodowym na podstawie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) oraz funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej na podstawie art. 44 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r.

Nr. 20, poz. 160) lub § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym prowizorycznych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64).

(2) Z sumy, stanowiącej podstawę potrącenia, odlicza się kwoty, pobierane tytułem podatków, składek emerytalnych i opłat publicznych, należnych z ustawy.

R o z d z i a ł II.

Potrącenia z uposażenia.

§ 4. (1) Potrącenia z uposażenia skutecznia płatnik, wypłacający uposażenie osobie, której dotyczy potrącenie, na zasadzie doręczonego mu przez dowódcę (komendanta, kierownika, szefa) jednostki administracyjnej wezwania władzy, urzędu lub osoby uprawnionej, o skutecznienie potrącenia.

(2) Do wezwania należy dołączyć:

- a) jeżeli chodzi o dokonanie potrącenia na zasadzie orzeczenia sądowego — tytuł egzekucji sądowej, opatrzony klauzulą wykonalności;
- b) jeżeli chodzi o dokonanie potrącenia na zasadzie prawomocnego zarządzenia właściwej władzy administracyjnej cywilnej lub wojskowej — uwierzytelniony odpis tego zarządzenia;
- c) jeżeli chodzi o dokonanie potrącenia na podstawie dobrowolnego obciążenia uposażenia na rzecz instytucji kredytowych — pismo władzy przełożonej, która wyraziła zgodę na zaciągnięcie pożyczki oraz oświadczenie dłużnika co do dobrowolnego obciążenia uposażenia, opatrzone podpisem dłużnika, uwierzytelnionym przez notariusza albo przełożoną władzę dłużnika.

§ 5. Dzień doręczenia wezwania o skutecznienie potrąceń z uposażenia zaznacza płatnik na wezwaniu przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

§ 6. Płatnik skutecznia potrącenie z uposażenia w ten sposób, iż do czasu całkowitego zaspokojenia wierzytelności potrąca dłużnikowi z uposażenia na poczet kwoty, podlegającej ściągnięciu, odpowiednio kwoty w granicach następujących:

A) w stosunku do oficerów i zawodowych podoficerów (st. marynarzy):

- a) 10% uposażenia, jeżeli potrącenie jest dokonywane na podstawie zarządzenia administracyjnego lub tytułu egzekucji sądowej, nie dotyczącego obowiązku alimentacji, oraz w razie zbiegu potrąceń z tych tytułów;
- b) 30% uposażenia, jeżeli potrącenie jest dokonywane na podstawie tytułu egzekucji sądowej, dotyczącego obowiązku alimentacji, lub w razie zbiegu potrąceń z tego tytułu z potrąceniem, dokonywanym na podstawie tytułów, wymienionych pod lit. a);

B) w stosunku do funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej:

- 1) jeżeli potrącenie jest dokonywane na podstawie zarządzenia administracyjnego władzy cywilnej lub wojskowej, oraz w razie zbiegu potrąceń z tego tytułu — 10% uposażenia;
- 2) jeżeli potrącenie jest dokonywane na podstawie tytułu egzekucji sądowej, nie dotyczącego obowiązku alimentacji, oraz w razie zbiegu potrąceń z tego tytułu z potrąceniem z tytułu, wymienionego w pkt. 1 — jedną piątą część uposażenia, przyczem:
 - a) suma, nie przenosząca 100 zł miesięcznie, jest wolna od potrąceń,
 - b) w razie, gdy uposażenie przewyższa tysiąc dwieście złotych miesięcznie — potrąca się ponadto połowę przewyżki ponad 1.200 zł;
- 3) jeżeli potrącenie jest dokonywane z tytułu obowiązku alimentacji — dwie piąte części uposażenia, przyczem, gdy uposażenie przewyższa tysiąc dwieście złotych miesięcznie, potrąca się ponadto całą przewyżkę ponad 1.200 zł;
- 4) przy zbiegu potrąceń z tytułów, wymienionych pod 3), z potrąceniami z tytułów, wymienionych pod 1) i 2), jedna piąta część uposażenia przypada na wszystkie długi ogółem, druga zaś część piąta na zaspokojenie samych tylko należności alimentarnych, o ileby pierwsza część na nie przy zbiegu z innymi wierzytelnościami nie wystarczała; według tej samej zasady podlega potrąceniu przewyżka ponad tysiąc dwieście złotych miesięcznie.

§ 7. Niezależnie od potrąceń, uskutecznianych na podstawie § 6, płatnik uskutecznia potrącenia do wysokości 20% uposażenia celem zaspokojenia roszczeń instytucji kredytowych, opartych na dobrowolnym obciążeniu uposażenia za zgodą władzy przełożonej, oraz do wysokości 3% uposażenia celem zaspokojenia wierzytelności, należących do innego rodzaju zobowiązań, niż pożyczki i na rzecz innych wierzycieli niż instytucje kredytowe, jeżeli dłużnik zgadza się na tego rodzaju obciążenie uposażenia.

§ 8. (1) Poza potrąceniami w granicach, określonych w § 6 i 7, uskutecznianie dalszych potrąceń przez płatnika jest niedopuszczalne, chociażby dłużnik wyraził na to swoją zgodę.

(2) Przepis ust. 1 nie dotyczy jednak przypadków, gdy chodzi o potrącenie z tytułu obowiązku alimentacyjnego, a dłużnik wyraża zgodę na uskutecznienie potrąceń w granicach wyższych (art. 4).

§ 9. Rozpoczęte potrącenia z uposażenia ulegają zawieszeniu tylko w następujących przypadkach:

- a) gdy uposażenie zostaje umniejszone w myśl art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) lub art. 65-b ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), a potrącenie

nie następuje z tytułu obowiązku alimentacji;

- b) bez względu na tytuł, z jakiego potrącenie nastąpiło, gdy uposażenie zostaje umniejszone w myśl art. 52 i 53 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664).

§ 10. (1) W przypadku przywrócenia zawieszono uposażenia w całości dokonywa się zaległych potrąceń, obliczonych od pełnego uposażenia, przyczem uwzględnia się dokonane już ewentualnie potrącenie z tytułu obowiązku alimentacji.

(2) W przypadku częściowego przywrócenia zawieszono uposażenia dokonywa się zaległych potrąceń tylko z tytułu obowiązku alimentacji, przyczem za podstawę do potrącenia bierze się część uposażenia niezawieszoną i część przywróconą.

R o z d z i a ł III.

Potrącenia z zaopatrzenia emerytalnego.

§ 11. (1) Potrącenia z zaopatrzenia emerytalnego uskutecznia izba skarbową (Państwowy Zakład Emerytalny), wypłacająca dłużnikowi zaopatrzenie emerytalne, na podstawie wezwania władzy, urzędu lub osoby uprawnionej, o uskutecznienie potrącenia.

(2) Do wezwania należy dołączyć:

- a) tytuł egzekucji sądowej, opatrzony klauzulą wykonalności, jeżeli chodzi o dokonanie potrącenia z tytułu alimentacji;
- b) tytuł egzekucji sądowej, opatrzony klauzulą wykonalności, lub odpis prawomocnego zarządzenia administracyjnej władzy cywilnej, jeżeli chodzi o dokonanie potrącenia z tytułu należności Skarbu Państwa;
- c) odpis prawomocnego zarządzenia administracyjnej władzy wojskowej, jeżeli chodzi o dokonanie potrącenia wierzytelności Skarbu Państwa z tytułu szkód lub strat, ustalonych prawomocnym zarządzeniem właściwej administracyjnej władzy wojskowej w czasie pełnienia czynnej służby przez żołnierza zawodowego lub funkcjonariusza państwowego w administracji wojskowej.

(3) Przepis § 5 stosuje się analogicznie.

§ 12. Izba skarbową (Państwowy Zakład Emerytalny), wypłacająca dłużnikowi zaopatrzenie emerytalne, uskutecznia potrącenia z zaopatrzenia emerytalnego w ten sposób, iż do czasu całkowitego zaspokojenia wierzytelności potrąca dłużnikowi na poczet kwoty, jaka ma być od niego ściągnięta, odpowiednie kwoty w następujących granicach:

A. w stosunku do żołnierzy zawodowych w stanie spoczynku:

- a) 10% zaopatrzenia emerytalnego, gdy chodzi o należności Skarbu Państwa lub wierzytelności, wymienione w § 11 ust. 2 lit. b) i c), oraz w razie zbiegu potrąceń z tych tytułów;

b) 30%, gdy chodzi o należności z tytułu alimentacji oraz w razie zbiegu potrąceń z tego tytułu z potrąceniami z tytułów, wymienionych pod lit. a);

B. w stosunku do funkcjonariuszów państwowych administracji wojskowej w stanie spoczynku:

1) jeżeli chodzi o należności Skarbu Państwa, oparte na prawomocnym zarządzeniu administracyjnej władzy cywilnej, lub o wierzytelności Skarbu Państwa z tytułu szkód lub strat, oparte na prawomocnym zarządzeniu administracyjnej władzy wojskowej, oraz w razie zbiegu potrąceń z tych tytułów, — 10% zaopatrzenia emerytalnego;

2) jeżeli chodzi o należności Skarbu Państwa, oparte na tytule egzekucji sądowej, oraz w razie zbiegu potrąceń z tego tytułu z potrąceniami z tytułów, wymienionych w pkt. 1 — jedną piątą część zaopatrzenia emerytalnego, przyczem:

a) suma, nieprzenosząca 100 zł miesięcznie, jest wolna od wszelkich potrąceń,

b) w razie, gdy uposażenie przewyższa tysiąc dwieście złotych miesięcznie — potrąca się ponadto połowę przewyżki ponad 1.200 zł;

3) jeżeli chodzi o potrącenie z tytułu obowiązku alimentacji — dwie piąte części zaopatrzenia emerytalnego z tem zastrzeżeniem, że, gdy zaopatrzenie emerytalne przewyższa tysiąc dwieście złotych miesięcznie, potrąca się ponadto całą przewyżkę ponad 1.200 złotych;

4) przy zbiegu potrąceń z tytułów, wymienionych pod 3), z potrąceniami z tytułów, wymienionych pod 1 i 2, jedna piąta część zaopatrzenia emerytalnego przypada na wszystkie długi ogółem, druga zaś część piąta na zaspokojenie samych tylko należności alimentarnych, o ileby pierwsza część na nie przy zbiegu z innymi wierzytelnościami nie wystarczała; według tej samej zasady podlega potrąceniu przewyżka ponad tysiąc dwieście złotych miesięcznie.

§ 13. (1) Potrącenia z zaopatrzenia emerytalnego ulegają zawieszeniu w przypadku zawieszenia wypłaty całości uposażenia emerytalnego w myśl art. 4 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160).

(2) W przypadku przywrócenia zawieszonych zaopatrzenia emerytalnego dokonywa się z tego uposażenia zaległych potrąceń.

Rozdział IV.

Potrącenia z odpraw.

§ 14. Do potrąceń z odpraw, wypłacanych żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej, stosuje się analogiczne przepisy §§ 6 i 7.

Rozdział V.

Przepisy wspólne.

§ 15. (1) Pierwsze potrącenie następuje przy najbliższej wypłacie uposażenia lub zaopatrzenia

emerytalnego po dniu doręczenia płatnikowi lub izbie skarbowej (Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu) wezwania o skutecznienie potrącenia; następne potrącenie skutecznia się bez wezwania, w odstępach miesięcznych, przy każdorazowej wypłacie uposażenia lub zaopatrzenia emerytalnego.

(2) Potrącenie z odprawy następuje jednorazowo przy wypłacie odprawy.

§ 16. (1) Co do porządku zaspokojenia wierzytelności w przypadku zbiegu potrąceń obowiązują następujące przepisy:

a) o pierwszeństwie w zaspokojeniu wierzytelności rozstrzyga termin doręczenia płatnikowi lub izbie skarbowej (Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu) wezwania władzy, urzędu lub osoby trzeciej o skutecznienie potrąceń;

b) wierzytelności Skarbu Państwa mają pierwszeństwo przed innymi, bez względu na czas ich powstania oraz termin doręczenia wezwania o skutecznienie potrącenia;

c) wierzytelności, oparte na obowiązku alimentacji, mają równe pierwszeństwo z wierzytelnościami Skarbu Państwa.

(2) W razie zbiegu roszczeń alimentacyjnych dwu lub więcej wierzycieli kwotę, podlegającą zajęciu, należy przekazać do depozytu sądowego.

§ 17. Kwotę, uzyskaną na zasadzie potrącenia, przekazuje płatnik lub izba skarbowa (Państwowy Zakład Emerytalny) wierzycielowi, wskazanemu w wezwaniu (tytule) o skutecznienie potrąceń.

§ 18. (1) Potrącenia ustają:

a) z chwilą całkowitego zaspokojenia wierzytelności;

b) w razie śmierci dłużnika; w tym przypadku płatnik lub izba skarbowa (Państwowy Zakład Emerytalny) zawiadamia o ustaniu potrąceń z tego powodu władzę, urząd lub osobę uprawnioną, na których wezwanie skuteczniano potrącenie.

(2) Potrącenia z uposażenia ustają ponadto z chwilą przeniesienia dłużnika w stan spoczynku; w tym przypadku, jeżeli potrącenia były skuteczniane z tytułów, wymienionych w § 11 ust. 2, płatnik przesyła tytuł, na którego podstawie skuteczniał potrącenia, oraz wykaz, zawierający wysokość sumy potrąconej i pozostałej do potrącenia — izbie skarbowej (Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu), wypłacającej dłużnikowi zaopatrzenie emerytalne, która wydaje zarządzenia co do skuteczniania potrąceń z zaopatrzenia emerytalnego; jeżeli natomiast potrącenia były skuteczniane z innych tytułów, niż określonych w § 11 ust. 2, skutecznianie potrąceń ustaje, o czem płatnik zawiadamia władzę, urząd lub osobę uprawnioną, na których wezwanie skuteczniano potrącenia.

Rozdział VI.

Przepisy końcowe.

§ 19. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 18 czerwca 1928 r. w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 589).

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

289.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH**

z dnia 6 kwietnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 18 czerwca 1928 r. o trybie postępowania i toku instancji władz wojskowych odnośnie wydawania zarządzeń skuteczniana potrąceń z uposażenia oficerów i zawodowych szeregowych.

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wojskowych z dnia 18 czerwca 1928 r., wydanem w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu, o trybie postępowania i toku instancji władz wojskowych odnośnie wydawania zarządzeń skuteczniana potrąceń z uposażenia oficerów i zawodowych szeregowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 588), zmienionem rozporządzeniami Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 19 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 555) i z dnia 8 sierpnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 532), wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule zamiast wyrazów: „oficerów i zawodowych szeregowych” wstawia się wyrazy: „osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej”;

2) we wstępie zamiast wyrazów: „art. 11 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312)” wstawia się wyrazy: „art. 15 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439)”;

3) § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 2. Wojskową władzą administracyjną I instancji, właściwą do wydawania zarządzeń, wymienionych w rozdziale III i V rozporządzenia, jest:

1) dowódca (komendant, kierownik) jednostki administracyjnej, w której powstała szkoda lub strata, albo też dowódca (komendant, kierownik, zarządca) o równorzędnych uprawnieniach — w przypadkach, gdy roszczenie Skarbu Państwa nie przekracza sumy 250 zł;

2) dowódca okręgu korpusu albo dowódca (komendant, kierownik) o równorzędnych uprawnieniach, w których zakresie administracji powstała szkoda lub strata, — w przypadkach, gdy:

a) roszczenie Skarbu Państwa przekracza sumę 250 zł;

b) szkodę lub stratę spowodował dowódca (komendant, kierownik), wskazany w pkt. 1;

c) szkoda lub strata powstała w związku z obrotem materiałowym pomiędzy dwiema jednostkami administracyjnymi, podporządkowanymi służbowo temu samemu dowódcy okręgu korpusu lub dowódcy (komendantowi, kierownikowi) o równorzędnych uprawnieniach; jeżeli szkoda lub strata powstała w związku z obrotem materiałowym pomiędzy dwiema jednostkami administracyjnymi, podporządkowanymi służbowo różnym dowódcom okręgu korpusu lub dowódcom (komendantom, kierownikom) o równorzędnych uprawnieniach, władzą właściwą do wydania zarządzenia administracyjnego jest ten dowódca okręgu korpusu, któremu podlega dowódca (komendant, kierownik) jednostki administracyjnej, odbierającej materiał.

Jeżeli szkodę lub stratę spowodował dowódca okręgu korpusu lub dowódca (komendant, kierownik) o równorzędnych uprawnieniach, właściwy do wydawania zarządzenia administracyjnego, albo gdy szkoda lub strata, przekraczająca sumę 250 zł, powstała w formacjach (urzędach, zakładach, instytucjach), podległych bezpośrednio Ministrowi Spraw Wojskowych, — wyznacza Minister Spraw Wojskowych dowódcę (komendanta, kierownika) jako władzę właściwą do wydania zarządzenia administracyjnego”;

4) § 2-a otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 2-a. Wojskową władzą administracyjną I instancji w korpusie ochrony pogranicza, właściwą do wydawania zarządzeń, wymienionych w rozdziale III i V rozporządzenia, jest:

1) dowódca baonu korpusu ochrony pogranicza, w którym powstała szkoda lub strata albo też dowódca (komendant, kierownik) o równorzędnych uprawnieniach, — w przypadkach gdy roszczenie Skarbu Państwa nie przekracza sumy 250 zł;

2) dowódca brygady korpusu ochrony pogranicza albo dowódca (komendant, kierownik, szef) o równorzędnych uprawnieniach, w których zakresie administracji powstała szkoda lub strata, — w przypadkach, gdy:

a) roszczenie Skarbu Państwa przekracza sumę 250 zł,

b) szkodę lub stratę spowodował dowódca wskazany w pkt. 1,